

smlouvou, což nelze kvalifikovati za poskytování podpory za účinnosti alimentárního zákona. Na podpory třeba smluvené před účinností tohoto zákona nelze působnost jeho rozšířiti. Jestliže tedy žalovaný plní výměnek Janu K-ovi, jak jest k tomu zavázán postupní smlouvou, nepodporuje ho a není proto zavázán s ním za dávky výživného příslušející žalobci proti Janu K-ovi. Správně také uvádí odvolací soud, že by se žalovaný po případě vydal žalobě, kdyby svůj smluvený závazek neplnil, že jest k jeho plnění zavázán, dokud ona smlouva trvá. Pokud žalobce namítá, že smlouva postupní, ujednaná mezi Janem K-ou a žalovaným, jest neplatná ve smyslu § 879 obč. zák., protože se jí obchází zákon, nelze se tím v tomto sporu zabývati proto, že by se mohlo jednati jen o neplatnost, správně neúčinnost její vůči žalobci, tedy odporovatelnost, což netvoří předmět tohoto sporu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

Čís. 14842.

I výživné upravené smírem jest výživným ze zákona ve smyslu čl. I čis. 2 zák. čis. 251/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1936, Rv I 2429/35.)

Při dobrovolném rozvodu svého manželství od stolu a lože dohodly se strany, že žalovaný manžel bude platiti manželce příspěvek na výživu 40 Kč měsíčně. Tato dohoda byla ponechána v platnosti při rozluce manželství povolené za souhlasu obou stran podle § 16 manž. zák. Manželka domáhá se zvýšení smluveného výživného pro změnu poměrů. S o u d p r v é s t o l i c e vyhověl žalobě a uznal žalovaného povinným platiti žalobkyni na výživném 100 Kč na místě dosavadních 40 Kč. O d v o l a c í s o u d potvrdil tento rozsudek.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y :

Poněvadž podle § 502 odst. 3 c. ř. s. ve znění čl. I. čis. 2 zák. čis. 251/34 sb. z. a n. je dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu nepřipustné, jde-li o výměru výživného ze zákona, záleží co do přípustnost dovolání na tom, je-li nárok žalobkyni uplatňovaný nárokem na výživné ze zákona. Při dobrovolném rozvodu vyžaduje § 105 obč. zák., aby strany potvrdily, že se dohodly mimo jiné též o výživě. Rozumí se samo sebou, že výživou jest tu míněna výživa manželčina, jež jí náleží podle § 91 obč. zák., takže úpravou výživy, která musí předcházeti povolení dobrovolného rozvodu, lze rozuměti jen smluvní určení zákonného nároku manželčina na výživné co do obsahu a výše. Úmluvou nezrušuje, neodstraňuje se dle vůle stran dosavadní nárok zákonný a nezřizuje se nárok nový, spočívající jen na smlouvě, nejde tudíž o novaci privativní, nýbrž nárok, vzniklý již sňatkem a tkvící v zákonném předpisu § 91 obč. zák., — poněvadž nyní musí manželce přiměřená výživa býti poskytována mimo společnou domácnost, — se jen určitým způsobem

stanoví a upravuje (novace kumulativní, při kteréž nový závazek přistupuje ke starému, jenž tedy v platnosti zůstává). Zákonný nárok manželky na výživné nepřestává býti nárokem dle § 91 obč. zák. tím, že byl uznán smlouvou za pravý a splatný. Proto sdílí i tento nárok, upravený co do výměry smlouvou, stejný osud jako alimentární nárok tkvící pouze v zákoně, zaniká tedy ze stejných důvodů, z nichž zaniká nárok, který manželce byl přisouzen při rozvodu manželství rozsudkem, jako smrtí jednoho z manželů, rozlukou manželství z viny manželky. Opak by musil býti výslovně umluven nebo by musil vyplývat dle úmyslu stran ze smlouvy, Proto platí také pro tento smluvní nárok výhody, které poskytuje zákon (§ 1 odst. 2, § 2 odst. 2 zák. č. 314/20) při exekčním vymáhání výživného ze zákona (Sb. n. s. č. 6211) a také on jest chráněn proti exekuci v mezích § 291 čís. 2 ex. ř. Zadostučinění, které přísluší nevinné manželce při rozluce podle § 1261 obč. zák., není, pokud jde o výživu, podle své podstaty nic jiného než nárok na zákonné výživné podle § 91 obč. zák. (Sb. n. s. čís. 14435, 13838, 13375, 11154). Zůstala-li v souzeném případě dohoda o výživném ujednaná při rozvodu zachována i při rozluce, byl tím smlouvou upraven nárok žalobkynin na zadostučinění podle § 1266 obč. zák., což znamená, že byl upraven její zákoný nárok na výživné po rozluce manželství. Ani na pravé podstatě tohoto nároku jako nároku na zákonné výživné nemění se ale nic tím, že byl upraven úmluvou. Platí tu obdobně tytéž důvody, jako o smluvní úpravě výživného při rozvodu. Také tento nárok zaniká stejně, jako by zanikl nárok na zadostučinění, kdyby manželce byl přisouzen rozsudkem (smrtí jednoho z manželů, znovuprovdáním manželky). Exekční výsady zákonných nároků na výživné vztahují se na tento nárok. Platí tudíž o žalobním nároku též obmezení dovolání podle § 502 odst. 3 c. ř. s. ve znění čl. I. čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. Tento výsledek vyhovuje též úmyslu zákonodárcovu. Úvahy, uváděné důvodovou zprávou pro obmezení dovolání, jde-li o výměru výživného ze zákona, totiž, že jde spíše o posouzení poměrů hospodářských, v jichž středu působí nižší soudy, a ne o otázky právní, a že jde zpravidla o menší částky, platí v plné míře, i když jde o novou úpravu výživného stanoveného smírem.

Čís. 14843.

K § 213 ex. ř.

Vymáhající věřitel, jemuž byla přikázána k vybrání hyperocha nejvyššího podání za vydraženou nemovitost povinnému připadá, jest oprávněn k podání odporu při rozvrhovém roku v mezích práva povinného k odporu a k rekursu do rozvrhového usnesení.

(Rozh. ze dne 3. ledna 1936, R II 582/35.)

Vymáhajícímu věřiteli byla povolena proti povinnému exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávka, kterou má povinný v exekční věci jako hyperochu z vydražené nemovitosti proti okresnímu